

Nr 48

Utlåtande i anledning av motioner om upphävande av rätten i vissa fall att döda annans hund, m. m.

Tredje lagutskottet har behandlat två inom riksdagen väckta och till lagutskott hänvisade motioner, nr 805 i första kammaren av herr *Skårman* och fröken *Stenberg* och nr 922 i andra kammaren av fru *Mogård m. fl.*

I motionerna, som är likalydande, hemställas

»att riksdagen hos Kungl. Maj:t måtte hemställa att Kungl. Maj:t måtte föreslå sådan ändring i lagen den 30 juni 1943 om tillsyn över hundar att

1. obligatorisk veterinärbesiktning sker innan polischef tar ställning till avlivande av hund,

2. rätten för envar att under vissa omständigheter döda hund i princip uteslutes då ej nödrätt eller nödhandling föreligger».

Över motionerna har utskottet på sätt föreskrives i § 46 riksdagsordningen inhämtat utlåtanden från rikspolisstyrelsen och veterinärstyrelsen. På begäran av utskottet har yttrande därjämte avgivits av Svenska kennelklubben.

Gällande bestämmelser m. m.

Enligt 1 § *lagen den 30 juni 1943 (nr 459) om tillsyn över hundar* skall hund hållas under sådan tillsyn som med hänsyn till dess natur och övriga omständigheter erfordras för att förebygga att den orsakar skada eller annan avsevärd olägenhet. Hund som visat benägenhet att bita människor eller hemdjur får enligt 2 § inte vara lös utomhus, om den inte hålles inom område, som är betryggande inhägnat och till vilket utomstående inte äger tillträde. Hålles får ute i trakten gäller detta även beträffande hund som visat benägenhet att driva får. Eftersätts tillsynen över hund äger polischefen i orten jämlikt stadgande i 3 § meddela de föreskrifter som omständigheterna påkallar. Är fråga om hund som avses i 2 §, äger *polischefen*, där så finnes nödigt, låta döda hunden. Anträffas hunden lös på område, varöver ägaren eller annan som mottagit hunden till underhåll eller nyttjande inte äger förfoga, får *envar* döda hunden.

I *jaktlagen* liksom i *renbeteslagen* finns också bestämmelser om rätt att i vissa fall döda annans hund. Sålunda får enligt 22 § tredje stycket *jaktlagen* jakträttsinnehavaren eller hans folk döda hund, som under tiden den 1 mars—den 20 augusti löper lös och jagar eller ofredar villebråd, under förutsättning att hunden inte låter sig upptas och att det av omständigheterna

uppenbarligen framgår att hundens löslöpande beror på innehavarens vårdslöshet. Den som sålunda dödat hund skall därom ofördröjligen göra anmälan till polisman i orten vid äventyr att eljest icke äga till sitt fredande åberopa förhållande som nyss sagts. I tredje lagutskottets utlåtande 1968: 59 har lämnats en utförlig redogörelse för bestämmelserna i nämnda lagrum och för bakgrunden till dessa.

Enligt 38 § renbeteslagen gäller att hund som är känd för att jaga renar och som inte hålles i band eller instängd eller försedd med klubba, då renar under tillåten tid befinner sig i trakten, får dödas genom försorg av förste lappkonsulent eller polismyndigheten i orten. Påträffas hund medan den jagar eller annorledes ofredar ren, som befinner sig på trakt, där renar vid tillfället får föras på bete, får hunden dödas. Motsvarande gäller då hund anträffas på sådan trakt omedelbart efter det den jagat eller annorledes ofredat ren.

Det bör anmärkas att förslag till ändrade bestämmelser om oskadliggörande av renjagande hundar framlagts i betänkandet Rennäringen i Sverige, avgivet av 1964 års rennäringsakkunniga (SOU 1968: 16). Befogenheten att döda en för renskötseln skadlig hund har i förslaget begränsats till det fallet att hunden anträffas medan den ofredar ren eller omedelbart därefter. Den i renbeteslagen stadgade befogenheten för förste konsulent vid lappväsendet och för polismyndighet i orten att låta döda hund, som är känd för att jaga renar, om den uppträder i en trakt där renar under tillåten tid befinner sig, har ingen motsvarighet i förslaget. Det har nämligen ansetts vara tillräckligt med dels den nämnda rätten att döda hundar i omedelbar anslutning till att de ofredat renar, dels det i lagen om tillsyn över hundar lämnade bemyndigandet för polischefen i orten att meddela erforderliga föreskrifter beträffande hund, vars tillsyn eftersatts, såsom att hunden skall vara försedd med munkorg eller hållas bunden eller instängd.

Något om förarbetena till 3 § lagen om tillsyn över hundar

Före tillkomsten av 1943 års lag om tillsyn över hundar fanns de viktigaste specialbestämmelserna beträffande hundar i en lag den 9 juni 1893 angående ändring i vissa delar av 22 kap. 6 och 7 §§ byggningsbalken. Lagen innehöll följande stadganden. Okynnes hund, som biter folk eller få, må ej lös vara; anträffas sådan hund å område, varöver hundens ägare eller annan, som har hunden i vård, ej äger förfoga, må den av en var dödas. Gör hund skada å hemdjur, skall skadan av ägaren fullt gäldas.

I olika sammanhang hade framhållits att bestämmelserna i 1893 års lag var otillräckliga för att bekämpa den skadegörelse som löslöpande hundar förövade på fårhjordar på sommarbete. Sedan riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t den 4 mars 1935 (nr 61) i anledning av väckta motioner an-

hållit om utredning angående en särskild lag om djurskydd och vad därmed ägde samband, tillkallade chefen för justitiedepartementet, jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande, den 5 maj 1937 en utredningsman jämte tre sakkunniga att verkställa ifrågavarande utredning. Utredningsmannen avgav den 1 november 1938 ett betänkande med förslag rörande djurskyddslagstiftning (SOU 1938: 36), vilket förutom förslag till djurskyddslag och vissa andra författningsförslag innehöll ett förslag till lag om okynnes och skadegörande hundar. På grundval av betänkandet och remissyttranden över detta upprättades inom justitiedepartementet förslag till lag om tillsyn över hundar. I lagrådsremissen anförde chefen för justitiedepartementet, statsrådet Westman, följande (prop. 1943: 191, s. 19 ff.) angående rätten att döda annans hund.

Enligt vad förut angivits innehåller lagförslaget dels ett direkt förbud att låta s. k. bitska och fårdrivande hundar vara lösa (2 §). och dels ett bemyndigande för polischefen i orten att meddela särskilda vårdnadsföreskrifter beträffande hundar, som kunna antagas vara farliga (3 §). Efterlevnaden av dessa stadganden kan sanktioneras på flera olika sätt. Utredningsmannen har, i anslutning till 1893 års lag, föreslagit att, om hund, som icke får gå lös, anträffas å område, varöver hundens ägare eller vårdare ej äger förfoga, hunden må dödas av envar. Därjämte innehåller utredningsmannens förslag den bestämmelsen, att polischefen i orten äger föranställa om dödande av sådan hund, som nyss sagts, om den ej hålles bunden eller instängd eller eljest under omedelbar tillsyn av ägaren eller vårdaren.

Befogenhet för polischefen att låta döda farliga hundar, som icke hållits under föreskriven vård, synes vara erforderlig ur säkerhetssynpunkt och dessutom ägnad att verksamt bidra till efterlevnaden av lagens och polischefens föreskrifter. I 4 § av det här föreliggande lagförslaget har polischefen därför tilldelats denna befogenhet. För utövningen härav skall icke behöva påvisas, att hunden kommit lös genom någons försummelse. Ej heller torde det böra krävas, att hunden blir upptagen av polis, medan den går lös; även om den åter blivit instängd, skall polischefen ha rätt att föranställa om dess dödande. Polischefen skall emellertid icke vara skyldig att låta döda varje hund, som olovligen varit lös. I stället bör han i varje särskilt fall pröva, huruvida denna åtgärd befinnes nödvändig ur säkerhetssynpunkt. Om en hund rent tillfälligtvis sluppit ut och ett upprepande härav ej behöver befaras, torde hunden sålunda i regel icke böra dödas. Däremot kan det vara lämpligt, att polischefen i ett sådant fall erinrar hundens ägare eller innehavare om risken av att så kan ske om hunden framdeles icke hålles under nödig kontroll.

Vissa invändningar kunna resas mot förslaget att bibehålla rätten för envar att döda farliga hundar utan att det sker för att avvärja ett angrepp. Det synes dock icke lämpligt att borttaga det skydd, som denna rätt medför särskilt för fåraveln och boskapsskötseln. I den föreslagna lagen har därför upptagits stadgande härom i 4 §. Stadgandet avser såväl de hundar, som avses med det direkta förbudet i lagens 2 §, som de hundar, för vilka polischefen meddelat särskilda föreskrifter enligt 3 §. Såsom förutsättning för rätten att ingripa skall gälla, att hunden icke hållits under stadgad kontroll — vare sig detta berott på någons försummelse eller ej — samt att hunden

anträffas på område, varöver hundens ägare eller annan som mottagit hunden till underhåll eller nyttjande ej äger förfoga.

Lagrådet avgav den 24 mars 1943 yttrande över lagförslaget. I anledning härav jämkades detta i vissa delar. Såvitt avser de nu aktuella lagrummen begränsades såväl polischefens befogenhet att döda hund som rätten för envar att vidta denna åtgärd till att gälla sådan hund som avsågs i 2 §. Vidare företogs den redaktionella jämkningen att stadgandena om rätt att döda hund upptogs i 3 §. Härefter förelades riksdagen proposition i ämnet, prop. 1943: 191.

Första lagutskottet hemställde i utlåtande nr 48 om godkännande av lagförslaget i nu ifrågakvarande delar, vilket bifölls av *riksdagen* (rskr. nr 348). Lagen trädde i kraft den 1 juli 1943.

Motionerna

I motionerna erinras inledningsvis om att livlig diskussion förekommit under senare tid rörande den bestämmelse i 3 § lagen om tillsyn av hundar, enligt vilken polischefen äger låta döda hund, som visat benägenhet att bita människor eller hemdjur, där så finnes nödigt. Motionärerna för också på tal bestämmelsen om att hund, om den anträffas lös på område, varöver ägare eller annan hundvårdare ej äger förfoga, må dödas av envar. Motionärerna framhåller att det är uppenbart att det måste finnas bestämmelser rörande hundar som visat sig vara farliga för människor eller djur. Däremot ifrågasätter de om rätt att döda en hund skall råda på så sätt som nu är fallet. Motionärerna redovisar ett i pressen relaterat fall som väckt stor uppmärksamhet. Polisen i Stockholm omhändertog den 16 december 1968 i ägarens hem en sexårig pudel och förde den till ett hundstall, där den skulle avlivas. Anledningen var anmälningar från folk som var rädda för den livliga hunden. Denna hade dock inte bitit någon. Någon sakkunnig person undersökte inte hunden, innan polisen fattade sitt beslut. Slutligen utfördes dock undersökning av en sakkunnig, varefter förklarades att hunden var ofarlig och ej aggressiv. Resultatet blev att hunden fick leva och att det endast föreskrevs att den skulle hållas i koppel.

Motionärerna anför att massor av hundägare torde ha observerat pressens skildringar av frågan om hunden och funnit det orimligt, att polisen utan någon sakkunnig undersökning kan ha rätt att avliva en hund. Motionärerna erinrar om att det i proposition nr 191 till 1943 års riksdag sades att befogenheten för polischef att avliva hund som inte hållits under vård, »synes vara erforderlig ur säkerhetssynpunkt och dessutom ägnad att verksamt bidra till efterlevnaden av lagens och polischefens föreskrifter». Motionärerna anför att det är möjligt, att så är fallet, men de understryker att lagstiftarna den gången förbisåg att klargöra *på vad sätt* hundens farlighet skulle konstateras. Motionärerna anser det uppenbart att en polischef inte utan vidare

är sakkunnig på området, och de understryker att det bör vara obligatoriskt med veterinärundersökning av hund innan beslut fattas om avlivande. De föreslår därför att ett stadgande av denna innebörd införs i lagen om tillsyn över hundar.

Motionärerna framhåller vidare att bestämmelsen att envar under vissa omständigheter har rätt att döda en hund också ter sig alltför summarisk och hård mot bakgrunden av hundens stora värde för sin ägare, ekonomiskt och känslomässigt. De anser det felaktigt att en privatperson, vilken som helst, skall ha rätt att efter egen bedömning skjuta en hund som kommit lös. Detta stadgande synes dem böra uppmjukas och avgörandet läggas i polismyndighetens hand. Om stadgandet skulle tillämpas strikt och även vid mera tillfälliga utflykter, som en hund kan göra, måste enligt motionärerna ohållbara situationer uppstå. De föreslår därför att bestämmelsen ersätts av ett stadgande om skyldighet för polismyndighet att tillvarata sådan hund och därefter vidtaga erforderliga åtgärder med hänsyn till föreliggande omständigheter.

Avslutningsvis anmärks i motionerna att i de fall en hund uppträder aggressivt nödrätt alltid torde föreligga.

Förslag till översyn av lagstiftningen om hundhållning

Svenska kennelklubben har i skrivelse den 20 september 1968 till chefen för justitiedepartementet hemställt att gällande lagstiftning angående rätten att hålla hund överses samt att i samband därmed övervägs i vilken omfattning principiella bestämmelser om hundhållning lämpligen bör sammanföras till en särskild hundlag. I skrivelsen behandlar klubben bl. a. den genom förevarande motioner aktuella bestämmelsen i lagen om tillsyn om rätt för envar att döda annans hund liksom bestämmelsen i 22 § tredje stycket jaktlagen om sådan rätt. Klubben fäster också uppmärksamheten på att 1943 års lag endast ger några få bestämmelser av principiell art beträffande hundhållningen, medan allt det som en hundägare har att iaktta i en mängd praktiska viktiga situationer finns föreskrivet i ett stort antal författningar. Klubben framhåller att det är förklarligt att en hundägare har svårt att orientera sig, då han vill skaffa sig en överblick över sina rättigheter och skyldigheter i sin egenskap av ägare av hund. En särskild hundlag skulle medföra, att alla de hundratusentals hundägarna skulle kunna på ett bekvämt sätt skaffa sig en klar insikt om vad samhället fordrar av den som håller sig med hund.

Enligt vad utskottet erfarit har framställningen inte lett till någon åtgärd.

1968 års riksdag

Vid 1968 års riksdag behandlade tredje lagutskottet motioner (I: 84 och II: 123), vari hemställdes att riksdagen måtte besluta att 22 § tredje stycket

jaktlagen skulle utgå. Över motionerna hade inhämtats yttranden från rikspolisstyrelsen och statens naturvårdsverk samt Svenska jägareförbundet, Jägarnas riksförbund, Svenska kennelklubben och Svenska dreverklubben. I sitt utlåtande den 29 oktober 1968, nr 59, anförde utskottet bl. a.

I lagstiftningen har man i första hand genom bestämmelserna om straff och skadestånd sökt skapa garantier mot att hundar löper lösa och jagar eller ofredar villebråd. Därutöver har man emellertid beträffande den del av året då villebrådet är särskilt känsligt för skador ansett erforderligt att införa bestämmelserna om rätt att uppta och i vissa fall även döda sådana hundar. Befogenheten att döda har motiverats bl. a. av svårigheten att i praktiken infånga en löslöpande hund och på så sätt oskadliggöra den. Bestämmelsen har ansetts ha sitt väsentliga värde i möjligheten att genast avbryta pågående jakt. Det synes emellertid inte kunna förnekas att den är svårtillämpad och att den inbjuder till missbruk och trakasserier. Redan vid stadgandets tillkomst framfördes inom lagrådet uppfattningen att stadgandet inte kunde anses uppfylla berättigade krav i sistnämnda hänseende.

Bland remissinstanserna har meningarna varit delade. De båda jägarorganisationerna, som får anses besitta särskild sakkunskap på området, har emellertid varit ense om att förhållandena f. n. inte är tillfredsställande. Svenska jägareförbundet har bl. a. hänvisat till att utgången i det rättsfall som nämnts i det föregående (NJA 1966 s. 441) kan medföra en för hundägarna strängare rättstillämpning än den som tidigare gällt. Dessa farhågor synes ha fog för sig. Enligt utskottets mening bör stadgandet i enlighet med motionsförslaget upphävas eller också ändras så att hundägarnas intressen tillgodoses bättre än som nu är fallet. Härvid kan ifrågakomma exempelvis att såsom Jägareförbundet föreslagit stadga att anmälningsskyldigheten till polisen skall fullgöras innan hunden får dödas. Härigenom kan förhindras att hund dödas i hastigt mod eller på grund av osämja mellan grannar. Även andra lösningar kan tänkas.

Bestämmelser om rätt att döda annans hund finns också i annan lagstiftning, nämligen lagen om tillsyn över hundar och renbeteslagen. Viss hänsyn härtill måste tas, då det får anses önskvärt att så långt möjligt likartade bestämmelser gäller på området. Utskottet är bl. a. med hänsyn härtill inte nu berett att avge något förslag till lösning av frågan utan förordar att den genom Kungl. Maj:ts försorg närmare utreds i enlighet med de riktlinjer utskottet anförde. Det torde få ankomma på Kungl. Maj:t att bestämma formerna för en sådan utredning.

Riksdagen biföll hemställan av utskottet att ge Kungl. Maj:t till känna vad utskottet sålunda anförde (rskr. nr 326).

Enligt vad utskottet erfarit övervägs frågan för närvarande inom Kungl. Maj:ts kansli.

Remissyttrandena

Rikspolisstyrelsen, veterinärstyrelsen och Svenska kennelklubben tillstyrker motionärernas förslag att veterinärbesiktning skall ske innan polischef tar ställning till frågan om det är nödvändigt att avliva hund. Kennelklub-

ben tillstyrker också att den rätt att döda annans hund, som tillagts »envar» genom bestämmelsen i 3 § andra stycket sista punkten lagen om tillsyn över hundar, upphäves. Rikspolisstyrelsen anser däremot att det inte föreligger skäl för upphävande av detta stadgande. Veterinärstyrelsen åter har inte ansett sig böra avge yttrande i denna fråga.

Vad beträffar rätten för envar att under vissa förutsättningar döda annans hund torde enligt rikspolisstyrelsen värdet av bestämmelsen härom ligga däri att den ger möjlighet till ingripande för att avvärja ett pågående angrepp mot främst boskap. Om sådan hund inte får oskadliggöras omedelbart på platsen för skadegörelsen torde det oftast vara mycket svårt att i efterhand bevisa, vilken hund som förorsakat skadegörelsen, framhåller styrelsen. Vid ställningstagande till motionärernas yrkande måste enligt rikspolisstyrelsen de i motionerna anförda argumenten vägas mot det behov av skydd för fåraveln och boskapsskötseln som stadgandet är avsett att tillgodose. De förutsättningar som enligt stadgandet fordras för att ingripande skall få ske anser styrelsen utgöra tillräcklig garanti mot missbruk. Något fall där enskild person dödat annans hund under sådana förhållanden som anförs i motionerna har såvitt styrelsen har sig bekant inte förekommit. Styrelsen anser därför att det inte föreligger skäl för upphävande av stadgandet. *Kennelklubbens* bestämda mening är däremot att bestämmelsen bör upphävas. Varje ingrepp av detta slag bör enligt klubben vara underställt myndigheternas kontroll. Den anser att goda skäl talar för motionärernas förslag att den nuvarande bestämmelsen »ersättes av stadgande om skyldighet för polismyndighet att tillvarata sådan hund och därefter vidtaga erforderliga åtgärder med hänsyn till föreliggande omständigheter». Att den som blir angripen eller allvarligt hotad av en hund, som är känd för att vilja bita människor eller djur, har rätt att skydda sig och därvid kan komma att tillfoga hunden skada följer ju av den i vår lagstiftning godtagna rätten att handla i en aktuell nödsituation. Klubben anför att det måhända därför inte ansetts erforderligt att direkt framhålla principen om nödrätt i just denna lagstiftning, men enligt klubbens mening vore det inte ur vägen att hära erinra om principen, eftersom nödrätten kan bli aktuell, om en bitsk hund går till anfall. Klubben påpekar att motionärerna indirekt synes förorda att rätten att ingripa mot bitsk hund bör uttryckligen begränsas till nödrätten. Klubben tar i sammanhanget också upp den rätt att döda annans hund som föreligger enligt 22 § tredje stycket jaktlagen. Klubben anser det önskvärt att även detta stadgande tas upp till prövning samtidigt med motionärernas förslag om ändring av 3 § lagen om tillsyn över hundar. Det gäller enligt klubben samma principfråga, nämligen om man skall medge att annan än myndighet skall äga rätt att avliva min hund och vilka garantier som bör skapas för att undgå misstag och onödigt stränga ingripanden.

Vad beträffar stadgandet om att polischef äger låta döda hund, som avses i lagens 2 §, där så finnes nödigt, hänvisar rikspolissty-

relsen till att det av förarbetena till lagen framgår att bestämmelsen ursprungligen tillkommit såsom ett komplement till stadgandet om rätt för envar att under vissa förutsättningar döda annans hund. Erfarenheten hade nämligen visat att värdet av sistnämnda bestämmelse var begränsat med hänsyn till att en fårbitande hund oftast dragit sig tillbaka till sitt »basområde» innan fårägaren hunnit konstatera skadegörelsen. Styrelsen påpekar att stadgandet sedan fått ett vidsträcktare tillämpningsområde och numera nyttjas främst för att kunna oskadliggöra hund, som visat benägenhet att bita människor. Styrelsen framhåller att det åligger polischef att i varje särskilt fall verkställa utredning i sådan omfattning att han kan avgöra huruvida det är nödvändigt att låta avliva hunden. Det är givet att det inträffar fall, då det är svårt att enbart på grundval av uppgifter från hundägaren, målsäganden och eventuella vittnen avgöra om en hunds beteende är utslag av leklust eller benägenhet att bita människor. I sådana fall bör hunden, enligt styrelsens mening, såsom ett led i utredningen, undersökas av veterinär. Styrelsen tillstyrker därför motionärernas förslag att veterinärbesiktning skall verkställas, innan polischef tar ställning till frågan om det är nödvändigt att avliva hund. *Veterinärstyrelsen* delar motionärernas uppfattning om önskvärdheten av att sakkunnig person får bedöma om sådana förutsättningar föreligger under vilka polischef skall äga avliva hund. Som sakkunnig för bedömning av om en hund på grund av bitskhet skall anses farlig för människor och djur skulle i och för sig kunna utnyttjas en hundpsykolog — som dock är sällsynta — eller annan lämplig, av kennelorganisationen anvisad person med erfarenhet på området. Då det emellertid vid svårare lynnesfel ändock torde vara nödvändigt föra djuret till veterinär för att utröna om sjukliga förändringar kan vara orsaken till lynnesändringen, anser styrelsen att motionärernas förslag om obligatorisk veterinärundersökning är lämpligt. *Svenska kennelklubben* anser det i hög grad otillfredsställande att bestämmelserna inte utformats så att hundägaren har garanti för att rätten att döda annans hund utövas allenast då det är utrett att en så radikal åtgärd verkligen är befogad. Det i motionen återgivna exemplet belyser enligt klubben till fullo nödvändigheten av att i lagtexten införa skyldighet för polischef att inhämta yttrande av veterinär. Klubben anser det också riktigt att hundägaren beredes garanti för att det av polischefen beslutade avlivandet sker under former, som tillgodoser djurskyddets krav. Avslutningsvis framhåller klubben som önskvärt att de av motionärerna framförda förslagen beaktas vid den översyn av all lagstiftning om hundhållning, varom klubben — såsom framgår av den föregående redogörelsen — hemställt i skrivelse till chefen för justitiedepartementet.

Utskottet

Enligt 3 § andra stycket lagen om tillsyn över hundar äger polischefen i orten, där så finnes nödigt, låta döda hund som visat benägenhet att bita människor eller hemdjur. Samma lagrum stadgar att om sådan hund anträffas lös på område, varöver ägaren eller annan som mottagit hunden till underhåll eller nyttjande inte äger förfoga, envar får döda hunden.

Motionärerna påpekar att lagen saknar bestämmelser angående det sätt, på vilket en hunds farlighet skall konstateras. Eftersom en polischef inte utan vidare kan anses sakkunnig på området, anser motionärerna att det bör vara obligatoriskt att hunden undersöks av veterinär innan beslut fattas om att avliva den. Motionärerna framhåller vidare att bestämmelsen att envar under vissa förutsättningar äger döda annans hund ter sig alltför summarisk och hård med hänsyn till det stora ekonomiska och känslomässiga värde hunden har för ägaren. Motionärerna förslår därför att bestämmelsen ersätts av ett stadgande om skyldighet för polismyndighet att tillvarata sådan hund, som avses i bestämmelsen, och därefter vidta de åtgärder som är erforderliga med hänsyn till omständigheterna. Motionärerna yrkar att riksdagen hos Kungl. Maj:t hemställer om ändring i lagen om tillsyn över hundar i enlighet med det anförda.

Rikspolisstyrelsen och Svenska kennelklubben har delade meningar om förslaget att rätten för envar att under ovan redovisade förutsättningar döda hund upphäves. Veterinärstyrelsen har inte ansett sig böra avge yttrande i frågan. Utskottet känner också tveksamhet inför förslaget. Som rikspolisstyrelsen påpekat ligger värdet av bestämmelsen däri att den ger möjlighet till ingripande för att avvärja ett pågående angrepp mot främst får och annan boskap. På grund härav och då intet framkommit som tyder på att bestämmelsen missbrukas föreligger enligt utskottets mening för närvarande inte skäl att upphäva stadgandet.

Remissinstanserna har tillstyrkt motionärernas förslag att veterinärbesiktning skall ske innan polischefen tar ställning till frågan om det är nödvändigt att avliva hund, som visat benägenhet att bita människor eller djur. Utskottet delar uppfattningen att obligatorisk undersökning av veterinär bör ingå som ett led i den utredning som föregår ett avgörande om en hund skall avlivas eller ej.

Bestämmelser om rätt att döda annans hund finns också i 38 § renbeteslagen och i 22 § tredje stycket jaktlagen. I Kungl. Maj:ts kansli pågår för närvarande arbete med att utarbeta förslag till en lag som skall ersätta renbeteslagen. I det betänkande som ligger till grund för arbetet har föreslagits en revision av 38 § renbeteslagen. Vidare pågår — som framgår av den föregående redogörelsen — efter hemställan av föregående års riksdag överväganden i Kungl. Maj:ts kansli i anledning av ett motionsförslag att upphäva ifrågakvarande bestämmelse i jaktlagen. I sitt av riksdagen godkända utlå-

tande ställde sig utskottet positivt till att stadgandet upphävdes eller också ändrades så att det kom att tillgodose hundägarnas intressen bättre än den gällande bestämmelsen medger. Utskottet ansåg emellertid att frågan borde närmare utredas genom Kungl. Maj:ts försorg, bl. a. med hänsyn till att det fick anses önskvärt med så långt möjligt likartade bestämmelser i lagen om tillsyn över hundar, i jaktlagen och i renbeteslagen såvitt gäller rätt att döda annans hund. Denna synpunkt gör sig naturligtvis gällande också beträffande föreliggande förslag om att veterinärbesiktning skall ske innan polischefen enligt 3 § andra stycket lagen om tillsyn över hundar tar ställning till frågan om det är nödvändigt att avliva en bitsk hund. Förslaget synes därför böra övervägas samtidigt med att ifrågavarande bestämmelser i jaktlagen och renbeteslagen överses.

Vad utskottet sålunda anfört bör ges Kungl. Maj:t till känna.

Utskottet hemställer

A. att riksdagen i anledning av motionerna I: 805 och II: 922 som sin mening ger Kungl. Maj:t till känna vad utskottet anfört beträffande obligatorisk veterinärbesiktning innan polischef tar ställning till frågan om avlivande av hund; samt

B. att motionerna i övrigt inte föranleder någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 28 oktober 1969

På tredje lagutskottets vägnar:

ERIK GREBÄCK

Vid detta ärendes behandling har närvarit:

från f ö r s t a kammaren: herrar Svante Kristiansson (s), Åkesson (fp), Ebbe Ohlsson (m), Erik Jansson (s), Ernulf (fp), Hansson (s) och fru Landberg (s);

från a n d r a kammaren: herrar Grebäck (cp), Svenning (s), Ekström (s), Hedin (m), fröken Anderson (s), herrar Franzén i Träkumla (cp), Olsson i Timrå (s) och Sellgren (fp).